

ЙТИ НА СВІТЛО

ЧАРІВНА КНИГА ДЛЯ ТВОРЧОСТІ

ИДТИ НА СВЕТ

ВОЛШЕБНАЯ КНИГА ДЛЯ ТВОРЧЕСТВА

СВІТЛАНА МЕТЕЛЬОВА
МАР'ЯНА МИКИТЮК

СВЕТЛАНА МЕТЕЛЕВА
МАРЬЯНА МИКИТЮК

СВІТЛАНА МЕТЕЛЬОВА
МАР'ЯНА МИКИТЮК

ЙТИ НА СВІТЛО

ЧАРІВНА КНИГА ДЛЯ ТВОРЧОСТІ

СВЕТЛАНА МЕТЕЛЕВА
МАРЬЯНА МИКИТЮК

ИДТИ НА СВЕТ

ВОЛШЕБНАЯ КНИГА ДЛЯ ТВОРЧЕСТВА

ПРО ЦЮ КНИГУ

Ця книжка не схожа на інші. Та це не зовсім і книжка. Адже зазвичай у книжках ми просто читаємо історії, правда? А тут ти зможеш не тільки прочитати казку, а й самостійно вигадати її завершення. Зможеш намалювати смішних і страшних персонажів. Тут навіть є сторінка, яку ти можеш порвати на дрібні клаптики.

Якщо тобі поки що складно читати самостійно — дорослі допоможуть. Головне завдання цієї книжки дуже просте: ми, авторки, хочемо викликати в тебе усмішку. Заохотити тебе вигадувати цікаві історії — чи наодинці, чи з друзями. Створювати свій власний чарівний світ, де людям, звірям і фантастичним створінням буде безпечно й радісно.

ОБ ЭТОЙ КНИГЕ

Эта книга не похожа на другие. Это даже не совсем и книга. Ведь обычно книги нужны, чтобы читать истории и сказки, верно? А здесь ты сможешь не только прочитать сказку, но и сам придумать, чем она закончится. Ты сможешь нарисовать смешных и страшных персонажей. Здесь есть даже страница, которую ты сможешь изорвать на мелкие кусочки.

Даже если пока тебе сложно читать самому, тебе могут помочь взрослые. Ведь главная задача этой книги очень простая: мы, авторы, всего лишь хотим, чтобы ты улыбался. Чтобы придумывал интересные истории — один или с друзьями. Чтобы создавал свой собственный чудесный мир — где людям, зверям и даже фантастическим существам будет безопасно и весело.

ЇЖАЧОК і СОПІЛКА

Їжачок прокинувся від того, що мама обережно торсала його лапою.
Прокидайся, — тривожно сказала Їжачиха.

Вона бігала по маленькому будиночку і швидко збирала речі, свої та Їжачкові. Їжачок сонно спостерігав, нічого не розуміючи, а тоді запитав:
— Що сталося? Ще ж ніч, і сьогодні субота, до школи не треба.

— Ш-ш-ш, — обірвала мама. — Швидше збирайся.

Їжачок насупився, потрусив головою і хотів було ще щось запитати, аж раптом за вікном пролунав страхотливий гуркіт. Стіни освітилися, по них заскакали червоні відблиски. Переляканий Їжачок згорнувся клубком і закотився під ліжко. Але мама швидко видобула його звідти віником, начепила на сина шкарпетки й рукавички, сунула в лапки кошичок і потягнула до дверей.

Останньої миті Їжачок захопив свою сопілку. Він зовсім недавно почав навчатися музики, і поки що виходило не надто добре — геть не так, як у тата-Їжака, який саме гастролював з оркестром у сусідньому лісі. Та Їжачкові дуже подобалося сопіти в сопілку.

Він біг по лісу за мамою, яка міцно тримала сина за лапу. На галявині неподалік їхнього дому, де Їжачок зазвичай грався з Білочкою, палали кущі. Дерево, у чиєму дуплі жила Білочка з молодшими сестрами, лежало на землі. Поруч зяяла величезна яма: десь там, у глибині, загрозливо тріщав вогонь.

ЁЖИК и ЕГО ДУДОЧКА

Ежик проснулся от того, что мама осторожно толкала его лапой.

— Вставай, скорее, — тревожно проговорила Ежиха. Она быстро бегала по маленькому домику и собирала в мешок вещи — свои и Ежика. Ежик сонно смотрел на нее, ничего не понимая, потом спросил:

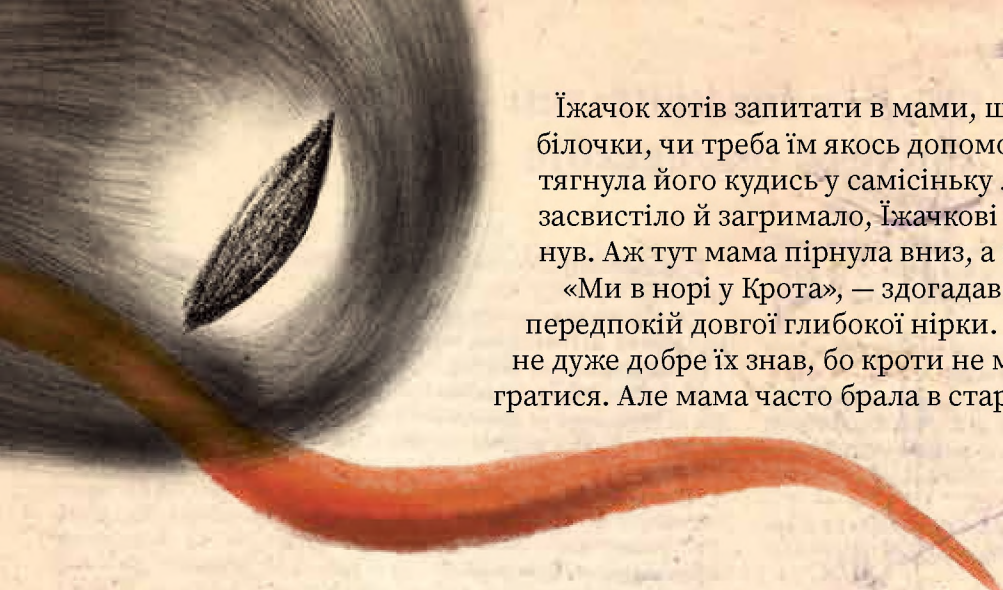
— А что случилось? Ведь еще ночь. И сегодня суббота, мне не надо в школу.

— Ш-ш-ш, — оборвала его мама. — Скорей собирайся.

Ежик нахмурился, помотал головой и хотел было спрашивать еще, но за окном вдруг раздался чудовищный грохот, и красные тени заметались по освещенным стенам. От страха Ежик свернулся клубком и закатился под кровать. Но мама быстро достала его оттуда веником, натянула на Ежика носки и варежки, сунула ему в лапки небольшую корзинку и потащила к двери. В последний момент Ежик успел захватить свою дудочку. Он совсем недавно начал заниматься музыкой, и пусть пока получалось не очень хорошо, совсем не так, как у папы-Ежа (как раз сейчас он вместе с оркестром был на гастролях в соседнем лесу), Ежику очень нравилось дудеть.

Он бежал по лесу за мамой, она крепко держала его за лапу. Недалеко от их дома, на поляне, где Ежик обычно играл с Белочкой, горели кусты. Дерево — в его дупле жила Белочка и ее младшие сестры — лежало на земле. Рядом Ежик увидел огромную яму: там, в глубине, угрожающе трещал огонь.

Їжачок хотів запитати в мами, що сталося, куди поділися білочки, чи треба їм якось допомогти. Але мама не чула, вона тягнула його кудись у самісіньку лісову гущавину. Угорі знову засвистіло й загримало, Їжачкові навіть здалося, що він оглухнув. Аж тут мама пірнула вниз, а він за нею.

«Ми в норі у Крота», — здогадався Їжачок. І справді, то був передпокій довгої глибокої нірки. Тут жили старі кроти. Їжачок не дуже добре їх знав, бо кроти не мали дітей, з якими він міг би гратися. Але мама часто брала в старої Кротики ліки.

А якось він чув від Зайця, що дім у кротів величезний, що глибоко-преглибоко під землею вони прорили хід майже до Синьої гори.

У коридорі було темно й шумно. Тут зібралося багато сусідів, і навіть Білочка. Їжачок почув її дзвінкий голос і зрадив. Але поговорити не вдалося: Білочка допомагала своїм батькам заспокоювати молодших сестер. Несподівано хтось смикнув його за лапу. Їжачок обернувся і побачив Зайця.

— Добре, що ви встигли втекти, — сказав Заєць. — Вогняні камені зруйнували наш дім. А мама каже, що один упав просто на великого Ведмеда.

— А як же Ведмежа? — збентежився Їжачок.

— Його ніхто не бачив. Але він хоробрий, міг піти боротися.

— З ким? — Їжачок здивовано глипав на Зайця, нічого не розуміючи.

Заєць роззирнувся і прошепотів Їжачкові на вухо:

— Страшні чудовиська прийшли в ліс. Це вони кидають вогняні камені та влаштовують пожежі.

Їжачок не міг збагнути. Які ще чудовиська? Навіщо вони прийшли в їхній ліс? А головне — що тепер буде?

— Усім треба йти битися, — шепотів Заєць. — Тікаймо звідси, підемо в ліс, до Ведмежа. Будемо разом битися з чудовиськами.

— А що як на тебе впаде вогняний камінь? І як взагалі перемогти чудовиськ?

Цього Заєць не знав. Але думав, що, мабуть, можна запитати в дорослих.

Ежик хотел спросить у мамы, что случилось, куда делись Белочки, не надо ли им помочь — но мама не слышала, она тянула его куда-то в самую глубину леса. Сверху снова засвистело и загрохотало — Ежику показалось даже, что он оглох, но тут мама нырнула вниз, и он за ней.

«Мы в норе у Крота», — догадался Ежик. Действительно, это был коридор длинной и глубокой норки. Здесь жили старые Кроты. Ежик не очень хорошо был с ними знаком, потому что у них не было детей, и ему тут не с кем было бы играть. Но он знал, что мама часто берет у старой Кротики лекарства, а однажды слышал от Зайца, что дом у Кротов огромный, что глубоко-глубоко в земле они прорыли ход почти до Синих гор.

В коридоре было темно, но шумно — здесь собрались многие соседи. И даже Белочка была: Ежик услышал ее звонкий голосок и обрадовался. Но поговорить не получилось: Белочка помогала родителям успокаивать своих младших сестер. Неожиданно кто-то дернул его за лапу. Ежик обернулся и увидел Зайца.

— Хорошо, что вы успели убежать, — сказал Заяц. — Огненные камни разрушили наш дом. А мама говорит, что один упал прямо на большого Медведя.

— А как же Медвежонок? — забеспокоился Ежик.

— Никто его не видел, — ответил Заяц. — Но он храбрый. Мог пойти сражаться.

— С кем? — Ежик удивленно глядел на Зайца, ничего не понимая.

Заяц оглянулся вокруг и зашептал Ежику на ухо:

— Страшные монстры пришли в лес. Это они бросают горящие камни и устраивают пожары.

Ежик ничего не понимал. Какие монстры? И зачем они пришли в их лес? А главное — что же теперь будет?

— Всем надо идти сражаться, — шептал Заяц. — Давай сбежим отсюда и пойдем в лес, к Медвежонку. Будем вместе биться с монстрами.

— А если на тебя упадет огненный камень? — спросил Ежик. — И как вообще победить монстров?

Этого Заяц не знал. Но он думал, что можно, наверное, спросить у взрослых.

Їжачок і Заєць ходили довгими коридорами кротячої нори. Тут було багато знайомих. Однак Ведмежати не було. Заєць уважно слухав розмови дорослих. Але чомусь ані Зайчиха, ані Їжачиха, ані Білчині батьки, ані Кріт із Кротихою не говорили про чудовиськ.

Їжачок відшукав у кінці ходу рудого Лиса. Лис хитрий, це всі знають. Їжачок приніс йому гриб зі свого кошика — сподівався, що після частування Лис неодмінно скаже щось важливе. Однак Лисові було не до того. По-перше, у нього боліла задня лапа. По-друге, Лисеня хникало і ніяк не бажало засинати.

— Побудь-но з моїм рудим, — наказав Лис. — Я тим часом сходжу на перев'язку.

Їжачок не надто любив вовтузитися з малюками, а Лисеня було геть мале. Він дав Лисеняті гриб, та воно не схотіло його їсти й лише дужче захникало. Їжачок спробував заспівати малому пісеньку, аж тут Лисеня розплакалося так гучно, що почувлися невдоволені голоси сусідів:

— Ви що, не можете дитину заспокоїти? Ми хочемо спати.

Їжачок злякався, що зараз його сваритимуть. А потім прийде Лис і виявить, що він не впорався з дорученням.

Тоді Їжачок згадав про свою сопілку. Він посвистів у неї, для початку тихенько, і Лисеня одразу здивовано замовкло. Коли Їжачок загравав удруге, малюк потягнувся лапкою до сопілки і засміявся. Їжачок награвав, Лисеняті подобалося, воно раділо і просило ще. Сусіди заспокоїлися.

Потім повернувся Лис. Задоволений, що Їжачкові вдалося вгамувати малюка, Лис запитав:

— Так чого ти приходив?

Їжачок чомусь не сказав про чудовиськ, а натомість запитав:

— Дядьку Лисе, а не знаєте, нам ще довго тут ховатися?

Лис спохмурнів, потер лапою перенісся й відповів:

— Ще день почекаємо, доки всі зберуться, а тоді підемо.

Ежик и Заяц ходили по длинным коридорам кротовой норы. Здесь было много знакомых. Но Медвежонка не было. Заяц внимательно слушал разговоры взрослых. Но почему-то ни Зайчиха, ни Ежиха, ни мама и папа Белки, ни Кротиша с Кротом не говорили о монстрах. Ежик отыскал в конце коридора рыжего Лиса. Лис был хитрый, об этом знали все. Ежик принес ему гриб из своей корзинки — он надеялся, что после угощения Лис обязательно скажет что-нибудь важное. Но Лису было не до того. Во-первых, у него болела задняя лапа. Во-вторых, Лисенок хныкал и никак не хотел засыпать.

— Побудь-ка с моим рыжим, — приказал Лис. — Я пока на перевязку схожу.

Ежик не очень любил возиться с малышами, а Лисенок был совсем маленький. Он дал ему гриб, но Лисенок не стал его есть и только сильнее захныкал. Ежик попробовал спеть ему песенку, но тут Лисенок раскричался так громко, что послышались недовольные голоса соседей:

— Вы что, ребенка успокоить не можете? Мы спать хотим!

Ежик испугался, что вот сейчас его станут ругать. А потом придет Лис и увидит, что он, Ежик, не справился с поручением. Тогда Ежик вспомнил про свою дудочку. Он подудел в нее — для начала совсем тихо — и тут же увидел, что Лисенок удивленно замолчал. А когда Ежик подудел во второй раз, Лисенок протянул к дудочке лапку и засмеялся. Ежик дудел, Лисенку нравилось, он смеялся и просил еще. Соседи успокоились, потом вернулся Лис. Очень довольный тем, что Ежик смог уговорить малыша, Лис спросил:

— Ты зачем приходил-то?

Ежик почему-то не стал спрашивать про монстров и сказал:

— Дядя Лис, а вы не знаете, долго мы еще будем здесь прятаться?

Лис нахмурился, потер лапой переносицу и ответил:

— Еще день подождем, пока все не соберется, а потом пойдем.

— Куди? — перелякався Їжачок. Він уже звик до кротячої нори, і виходити нагору, де з неба постійно падають вогняні камені, було страшно.

— До Синьої гори, — пояснив Лис. — Кроти своє діло знають, давно вже прорили туди хід.

Їжачок знайшов Зайця і переказав йому розмову з Лисом. Заєць замислився:

— А що як ми підемо, а Ведмежа так і лишиться десь у лісі? Хто його врятує?

Їжачок мовчав. Він теж боявся за Ведмежа.

— Я знаю, що робити, — сказав Заєць. — Можемо дійти по коридорах туди, де нагорі ведмежий барліг. Там обережно виліземо і пошукаємо Ведмежа.

— А мама? — запитав Їжачок. — Вона прокинеться і побачить, що мене немає. І твоя мама теж буде перейматися.

— Напишемо їм записки, — вирішив Заєць. — Вони зрозуміють, куди ми пішли, і не будуть хвилюватися.

Пізно ввечері, коли всі вляглися, Їжачок обережно вибрався з-під теплої ковдри і тихенько пішов на зустріч із Зайцем. Він узяв із собою маленьку свічку, щоб краще бачити в найтемніших кротячих закутках, і ще один гриб, щоб їм було чим перекусити. Заєць приніс компас і довгу мотузку.

— Це щоб не заблукати, — пояснив він Їжачкові. — Мама читала мені книжку про героя, який шукав у лабіринті бика. І, щоб не заблукати, прив'язав до себе мотузку.

Їжачок не зрозумів, чим зарадить мотузка, але не перепитував. Він показав Зайцю свою сопілку, але той лише махнув лапою:

— Нащо нам сопілка? Влаштуємо концерт для чудовиськ?

Їжачок нічого не відповів. Він і сам не знав, чому вирішив узяти з собою сопілку. Треба було поквартитися, поки дорослі сплять. Вони вибрали найтемніший коридор, де не було ні душі, і пішли вперед.

— Куда? — испугался Ежик. Он уже привык к кротовой норе и выходить наверх, туда, где все время падают с неба огненные камни, было страшно.

— К Синим горам, — объяснил Лис. — Кроты дело знают — давно уже прорыли туда ход.

Ежик нашел Зайца и рассказал ему о своем разговоре с Лисом. Заяц задумался.

— А что, если мы уйдем, а Медвежонок все еще в лесу? И кто же тогда его спасет? Ежик молчал. Он тоже боялся за Медвежонка.

— Я знаю, что делать, — сказал Заяц. — Мы можем пойти по коридорам туда, где наверху медвежья берлога. Там вылезем осторожно наверх и поищем Медвежонка.

— А мама? — спросил Ежик. — Она проснется и увидит, что меня нет. И твоя мама тоже будет волноваться.

— Мы напишем им записки, — решил Заяц. — Они поймут, куда мы пошли, и тогда беспокоиться не станут.

Поздно вечером, когда все улеглись, Ежик осторожно выбрался из-под теплого одеяла и тихонько пошел к месту встречи с Зайцем. Он взял с собой маленькую свечку, чтобы лучше видеть в самых темных коридорах Крота, и еще один гриб — чтобы им с Зайцем было чем перекусить. Заяц принес с собой компас и длинную веревку.

— Это нужно, чтобы не заблудиться, — объяснил он Ежику. — Мне мама читала книжку про героя, который искал в подземных коридорах бычка. И чтобы не заблудиться, привязал к себе веревку.

Ежик не понял, как именно работает веревка, но не стал спрашивать. Он показал Зайцу свою дудочку, но Заяц только лапой махнул:

— Ну и зачем нам дудка? Концерт для монстров устроим?

Ежик ничего не ответил — он и сам не знал, почему решил взять с собой дудочку. Нужно было торопиться, пока кто-нибудь из взрослых не проснулся. Они с Зайцем выбрали самый темный коридор, где никого не было, и пошли вперед.

Їжачок і Заєць ішли дуже довго. Кілька разів зупинялися перепочити й підкріпитися. Від гриба вже нічого не лишилося. Іноді згори долинав свист і гуркіт — тоді звірята затуляли лапами вуха й сідали на долівку. У лісі знову літали вогняні камені. Було страшно навіть думати про те, що десь там лишилося Ведмежа.

Нарешті Їжачок запитав:

— Довго ще йти?

— Здається, ми вже близько, — відповів Заєць. — Тільки не знаю, як звідси вилізти нагору.

— Треба копати, — сказав Їжачок. — Шкода, лопату не взяли.

— Ага. Було б корисніше за твою сопілку.

Вони взялися рити хід нагору. Лапи боліли, кігті ламалися. Аж тут зверху долинув якийсь новий звук. Схоже, хтось плакав. А може, сумно гарчав.

— Це Ведмежа! — зрадив Заєць. — Він там!

Вони заходилися рити ще завзятіше, але земля погано піддавалася.

— Покличмо його, — запропонував Їжачок. — Він почує, зрозуміє, що ми тут, і сам почне рити назустріч. У Ведмежати довгі кігті, він краще за нас упорається.

Вони довго-предовго кликали Ведмежа, але марно. Мабуть, він не чув через шум від вогняних каменів, які падали на ліс. Заєць захрипнув і вже не міг кричати. Їжачок був готовий заплакати. Їхній друг, їхнє Ведмежа зовсім поруч, а вони ніяк не можуть зарадити. Не можуть навіть сповістити, що вони тут!

Раптом Зайця осяяло:

— У тебе ж є сопілка!

Звісно! Як Їжачок міг забути про свою чудову сопілку? Він схопив її та почав щосили свистіти. Уже за хвилину, коли Їжачок зупинився передихнути, згори почувся глухий голос Ведмежати:

— Гей, хто там унизу?
Їжачку, це ти?

Ежик и Заяц шли очень долго. Несколько раз они устраивали привал, чтобы отдохнуть и подкрепиться. От гриба уже ничего не осталось. Иногда сверху доносились свист и грохот, и тогда Ежик с Зайцем зажимали лапами уши и садились на землю. По лесу опять летали огненные камни. Даже думать о том, что где-то там остался Медвежонок, было страшно.

Наконец Ежик спросил:

— Долго еще идти?

Заяц ответил:

— Кажется, мы уже рядом. Только я не знаю, как нам отсюда подняться наверх.

— Надо рыть, — ответил Ежик. — Жаль, мы не взяли с собой лопату.

— Да уж, — проворчал Заяц, — она куда полезней твоей дудки.

Они стали копать ход наверх. Лапы уставали, когти ломались. Но тут они услышали сверху какой-то новый звук. Кто-то, кажется, плакал. А может, грустно рычал.

— Это Медвежонок! — обрадовался Заяц. — Он наверху!

Они начали рыть сильнее — но земля никак не поддавалась.

— Давай позовем его, — предложил Ежик. — Он услышит, поймет, что мы здесь, и сам начнет копать. У него когти длинные, значит, лучше получится, чем у нас с тобой.

Они звали Медвежонка долго-долго. Но он не отвечал — наверное, не слышал из-за того шума, с которым падали на лес огненные камни. Заяц охрип и больше не мог кричать. Ежик готов был заплакать. Как же так? Их друг, их Медвежонок совсем близко, а они не могут ему помочь. Не могут даже дать знать, что они здесь!

Неожиданно Заяц проговорил:

— Ежик, у тебя же есть твоя дудка!

Да, конечно! Как же он мог забыть про свою замечательную дудочку!

Ежик схватил ее и что было сил начал дудеть. И уже через минуту, когда он остановился перевести дух, сверху донесся глухой голос Медвежонка:

— Эй, кто там внизу? Ежик, это ты?

У відповідь Їжачок знову заграв, що означало: «Так-так, це я!».

Згори долинули нові звуки. Звірята почули, як Ведмежа риє землю. Їжачок і далі грав на сопілці, щоб підбадьорити друга. Нарешті зверху посипалося сухе листя, і Ведмежа впало прямо на них.

— Біжімо швидше! — гукнув Заєць. — Тепер у цьому ході діра, у неї може влучити вогняний камінь.

Друзі притьмом побігли назад, наче за ними хтось гнався. Їжачок міцно тримав свою сопілку.

У кротячій норі ніхто не спав. Усі вже знали, що Їжачок і Заєць пішли на пошуки Ведмежати. Зайчиха гірко плакала, Їжачиха збиралася вирушати по дітей, Лис хотів піти з нею, тому доручив сім'ї білок подбати про Лисеня. Аж тут хтось закричав:

— Ідуть, ідуть! Ось вони!

Усі дуже зраділи, коли побачили Їжачка, Зайця і Ведмежа цілими й не-ушкодженими. Зайчиха змахнула сльози та обіймала всіх довкола, наче вони були її зайченятами. Їжачиха не стала сварити сина, але взяла з нього обіцянку, що він більше не тікатиме вночі без попередження.

Ежик в ответ снова задудел, это означало: да, да, это я!

Сверху донеслись новые звуки: Заяц и Ежик слышали, как Медвежонок роет землю. Ежик опять заиграл на дудочке, чтобы подбодрить товарища. Наконец сверху посыпались сухие листья, и Медвежонок упал прямо на них.

— Бежим скорее, — сказал Заяц. — Теперь в этом проходе дыра, и значит, сюда тоже может попасть огненный камень.

Друзья побежали обратно так быстро, как будто за ними гнались. Ежик крепко держал в руках свою дудочку.

В кротовой норе никто не спал. Все уже знали, что Ежик и Заяц отправились искать Медвежонка. Зайчиха горько плакала, Ежиха собиралась идти за Ежиком и Зайцем, Лис оставлял Лисенка на попечение семейства Белок: он хотел пойти вместе с Ежихой. И тут кто-то закричал:

— Идут, идут! Вот они!

Все очень обрадовались, увидев Ежика, Зайца и Медвежонка живыми и невредимыми. Зайчиха перестала плакать и обнимала всех, как будто они были ее зайчатами. Мама Ежика не стала его ругать, но взяла с него обещание, что больше он не станет убегать ночью без предупреждения.

— І як вам вдалося знайти Ведмежа? — запитав Лис.
— Отак, — Їжачок показав свою сопілку і кілька разів посвистів у неї.
— Чудово, — сказав мудрий Лис. — Нехай це буде наш сигнал. А тепер зізнавайся, що ти хотів учора запитати?

Їжачок підвів на Лиса темні круглі очі й промовив:

— Дядьку Лисе, чому ми маємо тікати зі свого лісу? Тому що чудовиськ неможливо перемогти?

— Звісно, ні, — впевнено відказав Лис. — Можливо. Будь-яке чудовисько можливо перемогти. Але зараз нам необхідно врятуватися. Дорослі звірі сильні, вони проженуть чудовиськ. А нам краще їм не заважати. Потім ми повернемось у свій ліс. І ви допоможете нам наводити лад.

Їжачок кивнув, а тоді запитав:

— А зараз мені що робити?

— Бери свою сопілку. Заграй загальний збір.
Ведмежа знайшлося, нам час іти до Синьої гори.

— Как же у вас получилось найти Медвежонка? — спросил Лис.

— Вот так, — ответил Ежик, показывая свою дудочку. Он несколько раз подудел в нее. И мудрый Лис сказал:

— Очень хорошо. Теперь это будет наш сигнал. А теперь признавайся: о чем ты на самом деле хотел меня спросить вчера?

Ежик поднял на Лиса темные круглые глаза и проговорил:

— Дядя Лис, почему мы должны убегать из нашего леса? Потому что монстров нельзя победить?

— Конечно, нет, — уверенно сказал Лис. — Можно. Любого монстра можно победить. Но сейчас нам обязательно нужно спастись. Взрослые звери сильные, они прогонят монстров. А нам лучше пока им не мешать. После мы вернемся в наш лес. И тогда вы будете помогать нам приводить его в порядок.

Ежик кивнул, а потом спросил:

— А сейчас мне что делать?

— Сейчас доставай свою дудочку. Труби общий сбор. Медвежонок здесь, и нам пора идти к Синим горам.

ХТО ПЕРЕМОЖЕ МОНСТРА? НАМАЛЮЙ!
КТО ПОБЕДИТ МОНСТРА? НАРИСУЙ!

ЗМУСЬ
МОНСТРІВ
ТАНЦЮВАТИ
ЗАСТАВЬ МОНСТРОВ
ТАНЦЕВАТИ

ДОПИШИ ВІРШ
ЗАКОНЧИ
СТИХОТВОРЕНИЕ

Я намалюю блакитно-оранжевий гай
І річку рожеву, що в'ється аж за _____
Зеленого зайця, що спить під червоним кущем,
І жовту хмаринку, що вилетється теплим _____

Смугастий ведмедик для друзів збирає медок,
А котик бузковий всіх кличе до себе в _____
Синій чай наливає їм у золотисті горнята —
І разом радіють життю кольорові _____

Я буду барвистий, яскравий свій світ малювати,
Щоб ніхто і ніколи у ньому не мав _____

Я нарисую большой оранжевый лес
А в нем — голубые деревья до самых _____
В красных кустах пусть зеленый заяц живет,
А по лесу бродит хитрый сиреневый _____
Медведь полосатыми лапами лезет в мед,
А вечером кот их с зайцем в гости _____
Им наливают вкусный розовый чай:
В моем ярком красочном мире никто не будет _____

ПРИХИСТОК. Як з'явилось право притулку

Колись дуже давно, понад тисячу років тому, люди зрозуміли: іноді трапляються такі страшні події, що доводиться тікати зі своїх домівок, залишати улюблені місця, прощатися з містом чи селом, де вони жили спокійно і щасливо. Або, скажімо, бували такі випадки: людина побачила, як хтось учинив злочин. Злочинець боявся, що його видадуть правосуддю, і починав переслідувати свідка чи погрожувати його рідним. Що ж було робити, де ховатися?

Так у Давній Греції з'явилось право притулку. Якщо людина боялася за своє життя, якщо не мала куди бігти й де сховатися, вона могла прийти в храм або святилище будь-якого грецького бога і попросити захисту. Служителі храмів допомагали таким людям, ховали їх, годували і нізачо не видавали переслідувачам.

Минали роки й століття, змінювалися кордони держав, а право притулку зберігалось. Воно існує й нині. Кожна людина, яка постраждала від війни, може попросити притулку в багатьох країнах світу.

УБЕЖИЩЕ: Історія спасення

Очень давно, больше тысячи лет назад, люди поняли, что бывают в истории такие страшные события, которые заставляют людей бежать из своих домов, покидать любимые места, прощаться с городом или деревней, где они жили спокойно и счастливо. Иногда бывали и такие случаи: человек видел, как кто-то совершил преступление. И преступник, который боялся, что его выдадут правосудию, начал преследовать свидетеля или угрожать его семье. Что было делать несчастному, где спрятаться?

В Древней Греции появилось «право на убежище». Если человек боялся за свою жизнь, если ему некуда было бежать и негде спрятаться, он мог прийти в храм или в святилище любого из греческих богов и попросить защиты. И те, кто служили в этих храмах, помогали таким людям, прятали их, кормили и никогда не выдавали преследователям.

Шли годы, менялись страны, границы государств, но право на убежище сохранялось. Оно существует и сегодня. Каждый человек, пострадавший от войны, может попросить убежища в любом государстве Европы.

Вигадай і намалюй притулок, який тобі хотілося б створити. Поміркуй, яким він має бути? Що важливо для людей, які втратили все?

Придумай и нарисуй убежище, которое создал бы ты сам. Подумай, каким оно будет. Что, по-твоему, важно для тех, кто все потерял?

ІТИ НА СВІТЛО

Відколи Джей себе пам'ятав, вони завжди жили в темряві. Джей був із роду нявусів, а нявуси мешкають лише в лабіринтах, причому найтемніших. Загалом нявуси схожі на людей, тільки маленькі, заввишки з kota — звісно, якщо кіт зіпнеться на задні лапи. Вуха в нявусів не по боках голови, а на маківці: завдяки цьому вони чудово чують одне одного навіть дуже далеко.

А ще в усіх нявусів є м'які подушечки на стопах. Тому вони вміють добре бігати і лазити по деревах. Принаймні так оповідають давні легенди, адже ніхто з нявусів давно не бігає — у лабіринті для цього надто темно. І тим паче вони не лазять по деревах, бо ніхто з них давно не бачив жодного дерева.

Джей не раз питав у діда Мурти, чом би не пошукати вихід із лабіринту. Раптом там, нагорі, — інший, прекрасний світ? Можливо, там тепло і світло. Може, там є дерева, і тоді нявуси нарешті зможуть застосувати свої здібності. Але дід щоразу страшенно сердився, коли Джей заводив такі розмови.

— Кожен нявус має знати своє місце, — роздратовано буркотів дід Мурта. — Де народився, там і згодився. А ти народився в лабіринті. Тут і треба жити. І не вигадуй дурниць!

Джей був слухняним нявусом, тому тільки зітхав і йшов у свій тупичок гратися з друзями. Щоправда, у тупику було не надто весело. І як взагалі гратися між трьох стін? Джей дружив із пухкеньким низеньким Берсом і з Лоор, найкрасивішою серед нявусів. Іноді вони заходили чимдалі від тих коридорів, де за ними постійно наглядали дорослі, і уявляли, що за наступним поворотом — вихід.

ИДТИ НА СВЕТ

Сколько Джей себя помнил, они всегда жили в темноте. Джей был из рода мяусов — а мяусы селятся только в лабиринтах, выбирая самые темные. В целом мяусы похожи на обычных людей, только они маленькие, ростом с кошку — конечно, если эта кошка встанет на задние лапы. Ушки у мяусов не по бокам головы, а на макушке — это позволяет им прекрасно слышать друг друга даже на больших расстояниях. А еще у всех мяусов мягкие подушечки на ногах. Поэтому они могут быстро бегать и легко залезать на деревья. Во всяком случае, об этом рассказывают древние легенды — потому что уже давно никто из мяусов не бегают (в лабиринте слишком тесно) и тем более не лазает по деревьям, ведь никаких деревьев никто из них уже давно не видел.

Несколько раз Джей спрашивал у деда Мурты, почему бы им не попробовать найти выход из лабиринта. Вдруг там, наверху — другой, прекрасный мир? Там может быть светло и тепло. Вдруг там растут деревья, и тогда мяусы наконец-то смогут применить свои таланты. Но дед всякий раз начинал страшно сердиться, едва только Джей заводил эти разговоры.

— Каждый мяус должен знать свое место, — раздраженно ворчал дед Мурта. — Где родился, там и пригодился. А ты родился в лабиринте. Здесь и должен жить. И нечего выдумывать ерунду!

Джей был послушным мяусом, поэтому только вздыхал и уходил в свой маленький тупик играть с друзьями. Правда, в тупике было не слишком-то весело — да и как вообще играть между двумя стенками? Иногда Джей, его друг — толстенький и низенький Берс, и подружка Лоор, самая красивая среди мяусов, уходили подальше от тех коридоров, где за ними все время смотрели взрослые, и представляли себе, что за тем поворотом — выход.

А тоді починалося найцікавіше: кожен розповідав, що могло би бути там, де закінчується лабіринт. Утім, тільки Джей по-справжньому вірив, що в лабіринту є кінець. Усі дорослі запевняли: лабіринт нескінченний. І далеко заходити по ньому не можна, бо в темряві коридорів можуть чаїтися небезпечні тварюки.

Аж раптом котрогось ранку пролунав крик:

— У коридорі Брейлів з'явилася вода!

Нявуси не вірили своїм вухам. Що ж робити? Якщо вода прибуватиме, вони потонуть! «Що сталося з лабіринтом? — гірко питали одне одного дорослі. — Він же стільки років справно нам служив!».

Джей прибіг до діда Мурти:

— Діду, діду, ось бачиш? Тепер нам точно треба йти звідси! Якщо лишитися, нас просто затопить!

Але дід Мурта тупнув ногою і рывкнув:

— Ні! Ми мусимо бути тут. Вода піде! А от якщо ми подамося невідь куди, то втрапимо в пащі небезпечним тварюкам! Ти цього хочеш?

Джей цього не хотів.

— Мабуть, дід краще знає, — сказала Лоор.

— А я так не думаю, — похитав головою Берс. — Я теж вважаю, що нам треба йти. Тим паче тут є один коридор...

— Який? — з надією запитав Джей.

— Коридор, де видно світло, — у Берса заблищали очі. — Я бачив його лише раз.

— Покажи! — пожвавився Джей.

Вони побігли дивитися коридор. І справді, десь удалині тремтів дивний вогник. Джей, Берс і Лоор повернулися до решти нявусів, щоб повідомити про своє відкриття. Але дорослі вважали, що те світло походить від небезпечних тварюк.

Отже, йти туди не можна.

После чего начинался самый интересный разговор: каждый рассказывал, что могло бы оказаться там, где кончается лабиринт. Правда, никто, кроме Джея, по-настоящему не верил в то, что лабиринт где-то кончается. Все взрослые уверяли: лабиринт бесконечен. Идти по нему нельзя: в темноте коридоров могут скрываться опасные твари.

Но вдруг однажды утром раздался крик:

— В коридоре Брейлей появилась вода!

Мяусы не верили своим ушам. Как же быть? Ведь если вода будет прибывать, они утонут! «Что случилось с лабиринтом? — горестно спрашивали друг друга взрослые, — Ведь столько веков он служил нам верой и правдой!»

Джей прибежал к деду Мурте:

— Деда, деда, ну видишь же?! Сейчас нам точно нужно уходить! Нельзя здесь оставаться, нас просто затопит водой!

Но дед Мурта топнул ногой и закричал:

— Нет! Мы должны остаться здесь! Вода уйдет! А вот если мы пойдем неизвестно куда, то попадем в зубы опасным тварям! Ты этого хочешь?

Джей этого не хотел.

— Наверное, дед знает лучше, — сказала Лоор.

— А я думаю, нет, — покачал головой Берс. — Я тоже думаю, что нам надо идти. Тем более здесь есть один коридор...

— Какой? — с надеждой спросил Джей.

— Коридор, где виден свет, — сказал Берс, и его глаза заблестели. — Я видел его всего один раз.

— Покажи! — потребовал Джей.

Они побежали смотреть коридор. И правда, где-то вдали мелькал странный дрожащий огонек. Джей, Берс и Лоор вернулись к остальным мяусам, чтобы рассказать о своем открытии. Но взрослые считали, что этот свет на самом деле испускают опасные твари. А значит, идти туда нельзя.

А вода все прибывала. Низенькому Берсу она доставала уже до колен...

Пропонуємо тобі продовжити цю історію.
Напиши, що відбулося далі. Як гадаєш?
Можеш використовувати слова зі
«Словника казки».

і тоді
вирішив спробувати
пішли за ним
світло розгоралося
позаду вони почули
небезпечні тварюки
треба бігти
побачили
вихід
лісова галявина
дерева
м'які подушечки
вони могли
нове життя

Тебе предстоит продолжить эту историю.
Напиши, что, по-твоему, случилось дальше?
Можешь использовать слова из нашего
«Словаря сказки»:

и тогда
решил попробовать
пошли за ним
свет разгорался
они слышали сзади
опасные твари
надо бежать
увидели
выход
лесная поляна
деревья
мягкие подушечки
они могли
новая жизнь

This image shows a single sheet of cream-colored paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no handwriting or other markings on the paper.

ПОРТРЕТ
ГЕРОЯ

ПОРТРЕТ
ГЕРОЯ

ОСТАННЯ БИТВА

ПОСЛЕДНЯЯ БИТВА

ПЕРЕМОГА

ПОБЕДА

НАМАЛЮЙ СВОЮ
ЗЛІСТЬ

НАРИСУЙ СВОЮ
ЗЛОСТЬ

А тепер, якщо хочеш, вирви сторінку
зі своїм страхом і злістю і порви її.
Нехай страх і злість зникнуть разом з нею.

А тепер, если хочешь, вырви страницу
со своим страхом и злостью и порви её.
Пусть страх и злость исчезнут вместе с ней.

Скринька Дзвінка і паперова лялька

У скриньки Дзвінки сталося лихо — зламався замок. А всі знають, що саме замок — це головне в хорошій скрині. Щоб скринька так просто не відчинялася, щоб берегла таємниці власниці, щоб усі бачили й знали: це не просто якась та м коробочка, а надійна захисниця цінних речей і важливих паперів.

Дзвінка засумувала. «Кому я така потрібна, зі зламаним замком? — думала вона. — Нікому. Тепер із мене жодної користі. Скриня без замка — це ж посміховисько. Навіщо взагалі існувати, якщо ти нікому не потрібна?».

Прийшла власниця скриньки, восьмирічна дівчинка Ліза. У скриньці Ліза зберігала свої най-найважливіші зошити, щоденник і талісман. Дівчинка побачила, що замок зламаний, похитала головою, дістала зі скриньки все, що там зберігалось, і понесла в інше місце. А Дзвінку лишила стояти з відкритою кришкою. Дзвінка геть зажурилася. Але вона була горда, тому нікому не сказала ні слова.

Сундучок Лёвка и бумажная кукла

У сундучка Лёвки случилась страшная беда: сломался замок. А ведь все знают: главное в хорошем сундуке — это именно замок. Чтобы не открывался он сам по себе, чтобы хранил секреты хозяина, чтобы все видели и знали: это не просто какой-то сундучок, это надежный защитник ценных вещей и важных бумаг.

Лёвка грустил. «Кому я такой нужен, со сломанным замком? — думал он. — Никому. Пользы от меня теперь никакой. Сундук без замка — это какое-то посмешище. Зачем вообще жить, если ты никому не нужен?».

Пришла хозяйка, девочка Лиза. Ей было восемь лет, и она хранила в сундучке свои самые-самые важные тетради, дневник и даже талисман. Увидела, что замок сломан, покачала головой, достала из сундучка все, что в нем хранилось, и унесла в другое место. А Лёвку оставила стоять с откинутой крышкой. Совсем расстроился Лёвка. Но был он гордый и не сказал никому ни слова.

Аж тут почула зовсім поруч тихий голосок:
— Сховай мене, будь ласка.
Дзвінка роззирнулася і побачила маленьку паперову ляльку. Ліза змайструвала лялечку лише вчора, ще й назвати не встигла.
— Тобто «сховай»? — не зрозуміла Дзвінка. — Навіщо?
— Лізина мама сьогодні сказала, що я тільки пил збираю, — так само тихо пояснила лялечка. — І що мене треба викинути.
Дзвінка пожаліла ляльку. Схоже, їй іще гірше.
— Ну то лізь усередину, — сказала скринька.
Лялька сховалася і прошепотіла:
— Дякую.
Цілий день ніхто не підходив до скриньки. Аж увечері Ліза раптом помітила всередині свою лялечку.
— Оце так! — вигукнула дівчинка. — Виявляється, ця скринька ще може згодитися. Тепер це буде будиночок для моєї ляльки!
Прийшла мама, подивилася на доньку й сказала:
— Якщо ця лялька тобі така дорога, нехай лишається жити в скриньці.
І справді схоже на красивий будинок. Яка ж корисна скринька.
Дзвінка все чула. Давно вона не була такою щасливою, як зараз.

И вдруг услышал совсем рядом тихий голосок:
— Спрячь меня, пожалуйста.
Лёвка посмотрел вокруг и увидел маленькую бумажную куколку. Лиза только вчера ее сделала, у куколки пока не было даже имени.
— Как это — «спрячь»? — не понял Лёвка. — Зачем?
— Лизина мама сегодня сказала, что я только пыль собираю, — так же тихо объяснила куколка. — И что меня надо выкинуть.
Лёвке стало жалко куколку. Ей, похоже, приходилось хуже, чем ему.
— Ну, залезай внутрь, — сказал он.
Куколка спряталась внутри, прошептала «спасибо». Целый день никто не подходил к сундучку. И только вечером Лиза вдруг увидела внутри свою куколку.
— Вот это да! — воскликнула она. — Этот сундучок, оказывается, совсем не такой бесполезный, как я думала! Теперь это будет домик для моей куклы!
Пришла мама, посмотрела на дочку и сказала:
— Ну, что ж, если тебе так дорога эта куколка, пусть остается жить в сундучке. Он и правда похож на красивый дом. Очень полезный сундук оказался.
Лёвка все слышал. Он давно не был так счастлив.

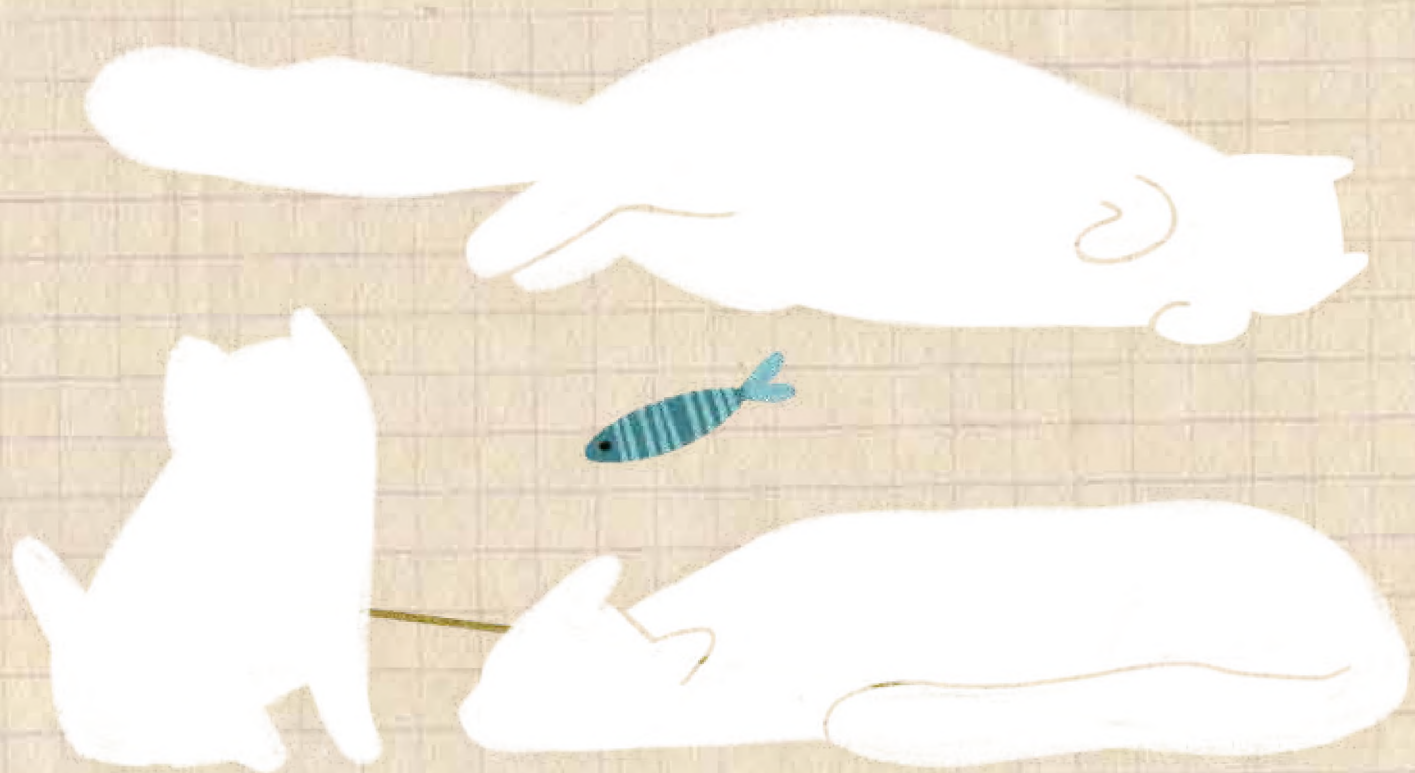
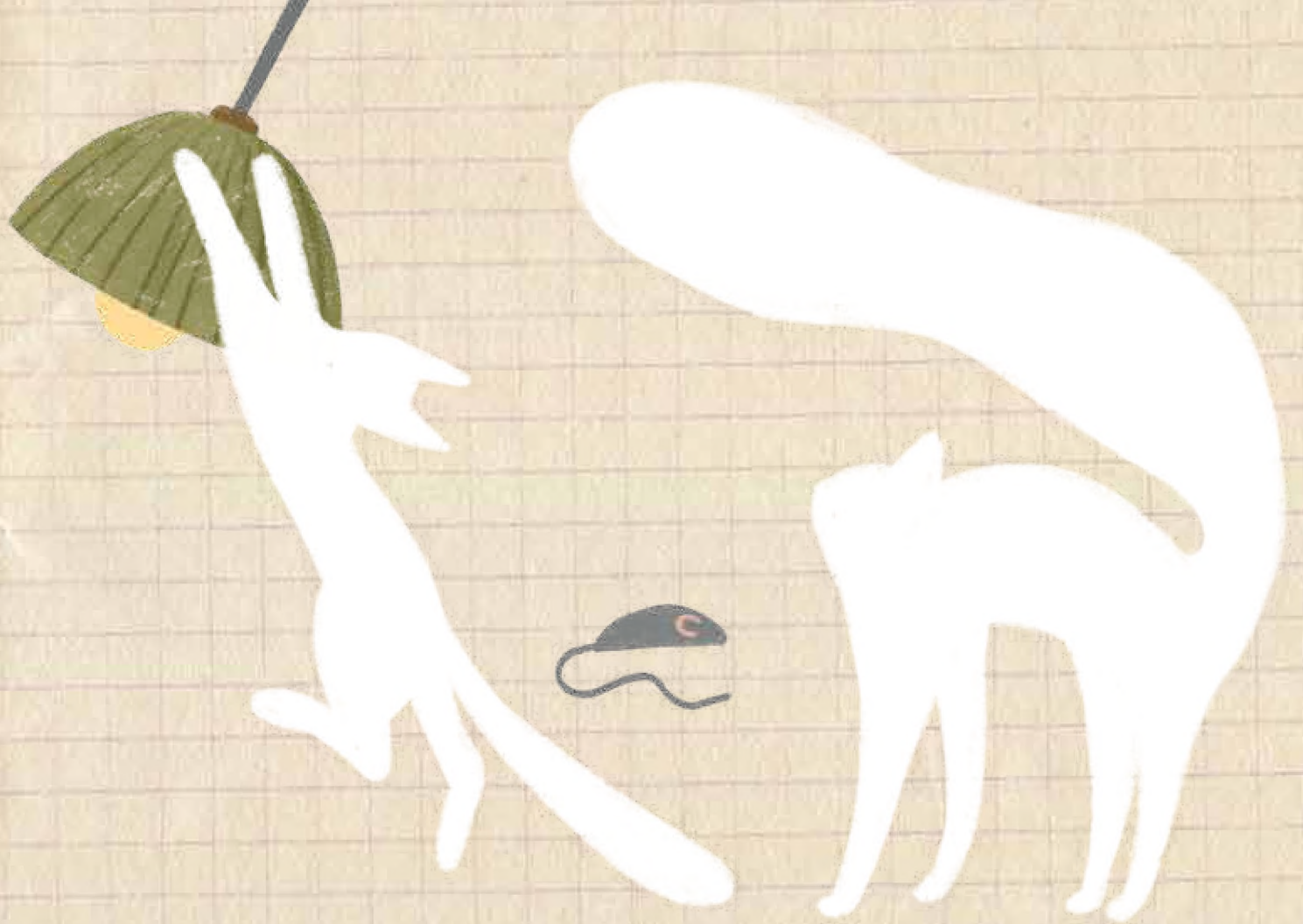

Намалюй свій світ
Нарисуй свой мир

Цей арт-терапевтичний проект з'явився завдяки підтримці Фонду Aleksandr Savchuk Foundation та його засновникам – Світлані Савчук та Таїсії Савчук-Поліщук. У роботі над книгою брали участь:

Ідея	Таїсія Савчук-Поліщук
Розробка концепції, тексти казок, завдання та редактура	Світлана Метельова
Ілюстрації	Мар'яна Микитюк
Переклад українською	Анна Процюк

Этот арт-терапевтический проект появился благодаря поддержке Фонда Aleksandr Savchuk Foundation и его основательницам – Светлане Савчук и Таисии Савчук-Полищук. В работе над книгой участвовали:

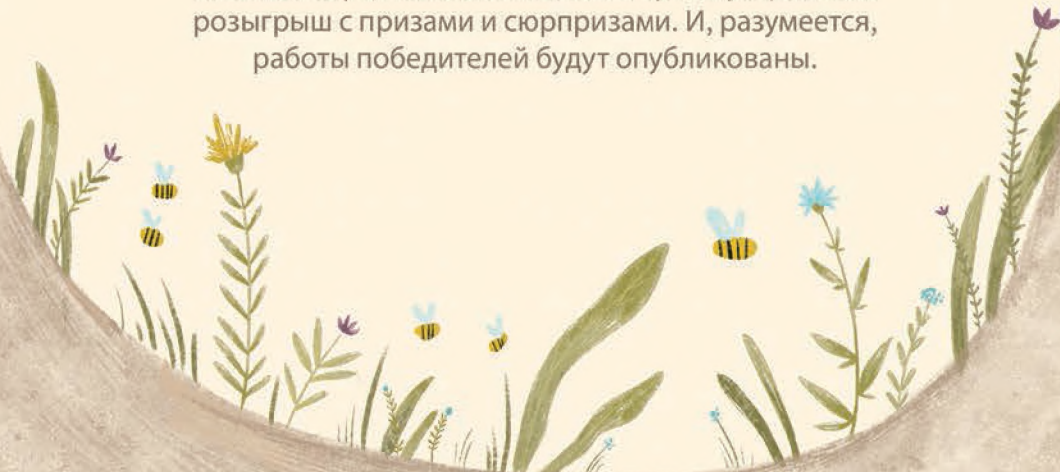
Идея	Таисия Савчук-Полищук
Разработка концепции, тексты сказок, задания и редактура	Светлана Метелева
Иллюстрации	Марьяна Микитюк
Перевод на украинский	Анна Процюк

Якщо ти хочеш поділитися своїми малюнками
або тією історією, яку ти придумав, надішли
повідомлення до Інстаграм-акаунту
[@aleksandr_savchuk_foundation](#)
(якщо не знаєш, як це зробити, нехай дорослі тобі
допоможуть). Щомісяця ми влаштовуватимемо
розіграш із призами та сюрпризами.
І, звичайно, роботи переможців будуть опубліковані.

Если ты хочешь поделиться своими рисунками или
той историей, которую ты придумал, отправь
сообщение в Инстаграм-аккаунт
[@aleksandr_savchuk_foundation](#)
(если не знаешь, как это сделать, пусть взрослые
тебе помогут). Каждый месяц мы будем устраивать
розыгрыш с призами и сюрпризами. И, разумеется,
работы победителей будут опубликованы.

ISBN 978-3-910610-03-3

9 783910 610033

€ 15,00

FRESH
VERLAG